

Diumenge 29 (A) de durant l'any

Text de l'Evangelí (Mt 22,15-21): En aquell temps, havent-se retirat els fariseus, tingueren consell per tal d'atrapar-lo en alguna paraula. I li envien els seus deixebles amb els herodians, dient: «Mestre, sabem que ets veraç i que ensenyes el camí de Déu en veritat, i no et deixes portar per ningú, ja que no mires les aparences de les persones. Digues-nos, doncs, què et sembla: ¿És lícit pagar el cens a Cèsar, o no?». I coneixent Jesús la maldat d'ells, diu: «Per què em tempteu, hipòcrites? Mostreu-me la moneda del cens». Ells li portaren un denari. I ell els diu: «De qui és aquesta imatge i la inscripció?». Li responen: «De Cèsar». Llavors els diu: «Torneu, doncs, les coses de Cèsar a Cèsar, i les de Déu a Déu».

© Albada Editorial / evangeli.net

«Torneu, doncs, les coses de Cèsar a Cèsar, i les de Déu a Déu»

P. Antoni POU OSB Monjo de Montserrat
(Montserrat, Barcelona, Espanya)

Avui, se'ns presenta a la nostra consideració una “famosa” afirmació de Jesucrist: «Torneu, doncs, les coses de Cèsar a Cèsar, i les de Déu a Déu» (Mt 22,21).

No entendríem bé aqueixa frase sense tenir en compte el context en que Jesús la diu: «Havent-se retirat els fariseus, tingueren consell per tal d'atrapar-lo en alguna paraula» (Mt 22,15), i «I coneixent Jesús la maldat d'ells» (v. 18). Així, doncs, la resposta de Jesús és calculada. En escoltar-la, els fariseus van quedar sorpresos, no se l'esperaven. Si clarament hagués anat en contra del Cèsar, l'haguessin pogut denunciar; si hagués anat clarament a favor de pagar el tribut al Cèsar, se n'haguessin anat satisfets de la seva astúcia. Però Jesucrist, sense parlar en contra del Cèsar, l'ha relativitzat: cal donar a Déu el que és de Déu, i Déu és Senyor fins i tot dels poders d'aquest món.

El Cèsar, com tot governant, no pot exercir un poder arbitrari, perquè el seu poder se li és donat en penyora; com els servents de la paràbola dels talents, que han de respondre davant del Senyor de l'ús del seu argent. En l'Evangelí de sant Joan, Jesús diu a Pilat: «No tindries cap potestat sobre mi si no se t'hagués donat de dalt» (Jn 19,10). Jesús no es vol presentar com un agitador polític. Senzillament, posa les coses al seu lloc.

La interpretació que s'ha fet a vegades de Mt 22,21 és que l'Església no s'hauria de “ficar en política”, sinó només ocupar-se del culte. Però aqueixa interpretació és totalment falsa, perquè ocupar-se de Déu no és només ocupar-se del culte, sinó preocupar-se per la justícia, i pels homes, que són els fills de Déu. Voler que l'Església romangui en les sagristies, que es faci la sorda, la cega i la muda davant els problemes morals i humans del nostre temps, és prendre a Déu el que és de Déu. «La tolerància que només admet Déu com a opinió privada, però que li nega el domini públic (...) no és tolerància, sinó hipocresia» (Benet XVI).

Pensaments per a l'Evangelí d'avui

- «La moneda del Cèsar està feta en l'or, on es troba gravada la seva imatge; la moneda de Déu és l'home, en qui es troba figurada la imatge de Déu; per tant doneu les vostres riqueses al Cèsar i guardeu la consciència de la vostra innocència per a Déu» (Sant Hilari de Poitiers)
- «La consagració prioritària a Déu i l'esperança en Ell no comporten una fugida de la realitat, sinó encara més un restituir operativament a Déu allò que li pertany» (Francesc)
- «El ciutadà té l'obligació en consciència de no complir les prescripcions de les autoritats civils quan són contràries a les exigències de l'ordre moral, als drets fonamentals de les persones o als ensenyaments de l'Evangelí (...)» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 2.242)